

kyndige Undersøgere, som Lovforslaget vil paatvinge Kommunen, vil blive meget for stort. Sa, men hvilket Tal skal det da være? Jeg tror, at Kjøbenhavn's Kommune vil kunne bedømme det bedst selv, og at der heller ikke kan være nogen Grund til at frygte for, at den i saa Henseende skulde vise nogen Efterladenhed eller Sendrægtighed. Hvad de mindre Kommuner angaar, de, som ikke komme med efter Regjeringens Forslag, udtaalte den ærede Minister i sit sidste Foredrag at han ikke havde Noget imod at gaa ind paa, at de fik en saadan Bemyndigelse som den, vi have foreslaaet, til at give Politiet en Assistance paa det Omraade, her er Spørgsmaal om; men jeg kan ikke se nogen rationel Begrundelse for, at man skal paatvinge en By med 3,000 Indbyggere en saadan Tilfynsmand, som den maaste ikke veed, hvad den skal gjøre med, medens det overfor Byer, der have noget mindre end 3,000 Indbyggere, bliver overladt til deres frie Valg, om de ville tage en saadan Mand eller ikke. Det forekommer mig, at alle Byer og Kommuner i saa Henseende bør stilles paa lige Fod, og vi have, det tør jeg sig, større Tillid til Kommunalbestyrelserne selv, til deres Handlekraft og deres egen Agtpaagivenhed end til saadanne Forholdsregler, som man bygger paa Tal, som det har viist sig ere idetmindste særdeles vanskelige at begrunde. Men hvad man saa end mener i saa Henseende, kan man dog aldrig sige, at Kræfterne blive spredte efter vort Forslag under Nr. 1; thi det, som dette Forslag indeholder, bliver det, som hovedsagelig kommer til at gjælde for hele Landet, ogsaa efter Regjeringens Forslag. Den ærede Minister lod i sit Foredrag iforgaars, da han talte om Straffebestemmelser, en Yttring falde om, at han ikke kunde have Noget imod at det blev tilladt den, mod hvem Undersøgelse var indledet, men som enten blev friunden eller hvor Undersøgelsen blev lagt tilside, at forlange dette bekjendtgjort i de offentlige Blade; men Ministeren tilføiede, hvis jeg opfattede ham rigtigt, at han troede, at i de fleste Tilfælde vilde den, mod hvem saadan Undersøgelse var rettet, frabede sig en saadan Offentliggjørelse, fordi der vilde være kastet Skygge paa ham alene derved, at han var kommen i Undersøgelse. Det var ikke Ordene, men jeg opfattede det som den ærede Ministers Mening, at Vedkommende vilde være bedst tjent med, om den hele Historie blev dækket ned. Sa, den ærede Minister kan have nogen Ret deri, det er et sørgeligt Villæde af vore Forhold paa dette Omraade, men det er nu engang ikke anderledes. Vi vilde nu imidlertid gjerne forhindre at noget Saadant kunde finde Sted, og det er blandt andet derfor, at vi holde paa Grundsaetningen i Grundlovens § 81, at Politiet ikke skal kunne kaste sig ind paa En eller Anden og holde Quisundersøgelse hos ham, undtagen der er Bevis for, at en saadan Mand er skyldig. Der er stor

Forskjel paa, om Politiet, saaledes som enhver Anden, — og det hjemle vi Politiet Ret til med klare Ord — kan gaa ind i en Boutik, eller hvor der ellers handles, og kjøbe Varer paa samme Tid, som Andre gjøre det, eller om Politiet kan trænge ind i en Boutik og holde Efterfyn af alle Varer, ja, foretage Efterfyn endog saa i selve Tilberedningslokalerne. — Man tænke sig, hvorledes den Handlende vil være stillet. Man tænke sig, hvorledes en Mand vil være stillet, naar Politiet falder paa engang at komme og foretage et saadant Efterfyn. Der vil ganske vist falde megen Mistanke paa ham, og det vil i de mindre Byer give Anledning til megen Dmtale. Men det er det, vi ønske at forhindre, og derfor holde vi paa Grundlovens § 81, det vil sige paa den Hovedregel, der ligger deri. At det er tilladt baade ved Kjendelse og Lov at gjøre Undtagelser fra Hovedreglen, der ligger i Grundlovens § 81, er jo bekjendt, og den meget ærede Minister har fuldkommen Ret i, at vi ogsaa foreslaa en saadan Undtagelse lige overfor en Mand, som een Gang er bleven færdet som skyldig i en vis Forseelse paa dette Omraade, thi han vil ikke have Noget at beklage sig over, naar man stiller ham paa en anden Fod end hans Medborgere. Med Hensyn til det tredje Punkt, som jeg vil betegne som et af Hovedpunkterne ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gaa til at forhøje Straffene eller ikke, skulde man næsten tro, naar man har hørt Diskussionen idetmindste fra flere Sider, at Sagen var den, at det var en Regel, at den, der har gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold med Hensyn til Levnetsmidler og Salget af disse, slap med Bødestraf. Det er jo paa ingen Maade Tilfældet. Den, der paa dette Omraade gjør sig skyldig i bedragerisk Forhold, bliver efter almindelig borgerlig Straffelov idømt en Straf mindst af Fængsel paa Vand og Brød og indtil 2 Aars Forbedringshusarbejde, ja, i Sjantagelstilstilfælde til meget høiere Straf. De, der efter almindelig borgerlig Straffelov kunne slippe med Bøder, ere kun saadanne, hvis Handlinger ikke komme ind under det egenlige Bedrageribegreb, ikke kunne siges at være af egentlig bedragerisk Karakter. Det kan mange Gange være særdeles vanskeligt at trække Grænsen, men Hovedreglen er efter vor Straffelov altid den, at den, der paa disse Omraader gjør sig skyldig i bedragerisk Forhold, ifalder mindst Vand og Brøds Straf og indtil 2 Aars Forbedringshusarbejde samt i Sjantagelstilstilfælde mere. Skulde man nu gaa til at forhøje disse Straffebestemmelser, nævnte jeg i mit tidligere Foredrag, at der maatte være to Grunde dertil, enten den, at Straffeloven ikke ramte alle de Forhold, der kunde være Spørgsmaal om med Hensyn til nærværende Lovforslag, men dette er saavel fra den ærede Ministers Side som i Motiverne anerkjendt ikke at være Tilfældet, eller den, at Straffeloven